

час затримання особи, а затримана особа, у свою чергу, не знає механізмів захисту своїх прав. Отже, цей захід адміністративного припинення потребує доповнення та вдосконалення.

Список використаних джерел:

1. Коломоєць Т. О. Феномен адміністративного затримання як заходу адміністративного припинення : монографія / Т. О. Коломоєць, А. В. Столітній. – Запоріжжя : ЗНУ, 2012. – 216 с.

2. Живко М. Зміст поняття «адміністративний примус» і його роль в адміністративній діяльності органів внутрішніх 27 справ / М. Живко, Х. Босак // Юрид. вісн. – 2015. – № 2. – С. 137–142.

3. Рішення Конституційного суду України від 11.10.2011р. N 10-рп/2011 [електронний ресурс] / <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/v010p710-11>

4. Кодекс України про адміністративні правопорушення: зі змінами. – С.: ТОВ «ВВП НОПІС», 2017. – 296 с.

5. Наказ МВС України від 06.11.2015 № 1376 «Про затвердження Інструкції з оформлення матеріалів про адміністративні правопорушення в органах поліції» [електронний ресурс] / <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/z1496-15>

Єременко М.О.

студент;

Шлапко Т.В.

*кандидат юридичних наук, доцент,
Навчально-науковий інститут права
Сумського державного університету*

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВА ДІЯЛЬНІСТЬ ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ В СФЕРІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВ ІНВАЛІДІВ

На теперішній час рівень соціально-економічного забезпечення населення в Україні є одним з найнижчих серед європейських країн. Такий стан справ однозначно свідчить про складне соціально-економічне становище інвалідів в Україні. Тому реформування соціальної сфери потребує особливої уваги з боку держави щодо належного правового забезпечення прав інвалідів. Вищезазначені обставини актуалізують питання вдосконалення адміністративно-правового регулювання у сфері забезпечення прав інвалідів.

Конвенція ООН про права інвалідів не містить однозначного визначення поняття «інвалідність». Ст. 1 Конвенції визначає, що до осіб з інвалідністю належать особи зі стійкими фізичними, психічними, інтелектуальними або сенсорними порушеннями, які при взаємодії з різними бар'єрами можуть заважати їхній повній та ефективній участі в житті суспільства нарівні з іншими. Ст. 3 містить загальні принципи дії Конвенції: а) повага до притаманного людині достоїнства, її особистої самостійності, зокрема свободи робити власний вибір, і незалежності; б) недискримінація; в) повне й ефективне залучення та включення до суспільства; г) повага до особливостей

осіб з інвалідністю і прийняття їх як компонента людської різноманітності й частини людства; е) рівність можливостей; f) доступність; g) рівність чоловіків і жінок; h) повага до здібностей дітей з інвалідністю, що розвиваються, і повага до права дітей з інвалідністю зберігати свою індивідуальність [1].

За дослідженням М. Г. Єрмілової, в Україні загальна чисельність людей з інвалідністю становить майже три мільйони осіб. Зазначена категорія осіб має різний спектр прав та обов'язків у силу свого віку, ступеня працездатності, характеру захворювання і причин виникнення інвалідності. Дослідник наводить класифікацію груп інвалідів за різними ознаками:

- за віком (діти-інваліди, дорослі інваліди);
- за ступенем працездатності (I група (підгрупи А й Б – непрацездатні інваліди), II група – частково працездатні, III група – працездатні інваліди);
- за характером захворювання (нерухомі, маломобільні й мобільні інваліди);
- за причинами виникнення інвалідності (інваліди загального захворювання, дитинства, війни, праці (трудова каліцтво, професійне захворювання), особи, інвалідність яких пов'язана з аварією на Чорнобильській АЕС, наслідками радіаційних впливів або особистою участю в діяльності підрозділів особливого ризику) [3, с. 7].

В Україні формування та реалізація державної політики щодо забезпечення прав інвалідів здійснюється на основі значної кількості нормативно-правових актів. Серед вказаного переліку основне місце займає Закон України «Про основи соціальної захищеності інвалідів в Україні» від 21.03.1991 № 875-ХІІ [2]. Вказаний Закон визначає основи соціальної захищеності інвалідів в Україні і гарантує їм рівні з усіма іншими громадянами можливості для участі в економічній, політичній і соціальній сферах життя суспільства, створення необхідних умов, які дають можливість інвалідам ефективно реалізувати права та свободи людини і громадянина та вести повноцінний спосіб життя згідно з індивідуальними можливостями, здібностями і інтересами. Надалі, ст. 4 зазначеного Закону передбачає обов'язок держави створення для інвалідів правових, економічних, політичних, соціальних, психологічних та інших умов для забезпечення їхніх прав і можливостей нарівні з іншими громадянами для участі в суспільному житті. Така діяльність держави передбачає: виявленні, усуненні перепон і бар'єрів, що перешкоджають забезпеченню прав і задоволенню потреб інвалідів; охороні здоров'я; соціальному захисті; забезпеченні виконання індивідуальної програми реабілітації інвалідів; наданні пристосованого житла; сприянні громадській діяльності.

На теперішній час в Україні існує перелік пріоритетних державних програм соціального захисту інвалідів. Видатки на їх виконання належать до захищених статей Держбюджету України. Серед них матеріальне забезпечення інвалідів і дітей-інвалідів, їх санітарно-курортне оздоровлення, забезпечення протезно-ортопедичними виробами і спеціальним автотранспортом, соціальна, трудова і професійна реабілітація осіб з інвалідністю. Зачасту, заходи держави щодо інвалідів мають декларативний характер та

обмежуються забезпеченням мінімальних соціальних потреб. З цього приводу С. Корнієнко зауважує, що незважаючи на законодавче закріплення інституту соціального захисту інвалідів, фінансування низки програм установлено з урахуванням не потреб інвалідів, а з фінансових та економічних можливостей держави, в результаті чого такі програми повністю не забезпечують реальне поліпшення соціального захисту інвалідів [4, с. 279].

Отже, для вдосконалення діяльності органів державної влади в сфері забезпечення прав інвалідів, необхідно вивести на новий організаційно-правовий рівень наступне коло питань адміністративно-правового регулювання: подальшу гармонізацію українського законодавства до міжнародно-правових стандартів; удосконалення процедурних норм, пов'язаних зі встановленням статусу інваліда і реалізацією прав і законних інтересів цих осіб; удосконалення адміністративно-правового статусу інваліда, зокрема, його основних елементів; посилення контролю за додержанням прав людей з інвалідністю; підвищення ефективності координаційної діяльності між державними й недержавними органами, підприємствами, установами й організаціями, діяльність яких спрямована на дотримання й реалізацію прав інвалідів; удосконалення структури медичних, реабілітаційних та інших закладів, де утримуються або перебувають люди з інвалідністю; удосконалення порядку надання послуг інвалідам.

Список використаних джерел:

1. Конвенція про права осіб з інвалідністю (Конвенція про права інвалідів) : Конвенція ООН від 13.12.2006 [Електронний ресурс]. – Режим доступу до ресурсу : http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/995_g71?info=1.
2. Про основи соціальної захищеності інвалідів в Україні: Закон України від 21.03.1991 № 875-ХІІ [Електронний ресурс]. – Режим доступу до ресурсу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/875-12>.
3. Єрмілова М. Г. Особливості правового статусу дитини з обмеженими можливостями в Україні (теоретико-правові дослідження) : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.01 / М. Г. Єрмілова ; Ін-т законодавства Верхов. Ради України. – Київ, 2012. – 20 с.
4. Корнієнко С. Сутність та пріоритетні напрями державної політики України в сфері соціального захисту дітей-інвалідів на сучасному етапі / 199 С. Корнієнко // Вісник Національної академії державного управління при Президентові України. – 2011. – № 2. – С. 275–283.